

CHÚA LÀ THÀNH LŨY BẢO VỆ ĐỜI CON, CON KHIẾP GÌ AI NỮA?

... Kinh nghiệm của bà Gaelle Robert về hành trình đưa đến bí tích Rửa Tội gia nhập Giáo Hội Công Giáo. Bà sống tại Tổng Giáo Phận Lyon ở miền Nam nước Pháp.

Năm 2009 tôi xin lãnh bí tích Rửa Tội và tôi được rửa tội trong Đêm Vọng Phục Sinh 2011. Năm sau - 2012 - tôi lãnh bí tích Thêm Sức. Hôm nay tôi 37 tuổi và làm việc tại phòng mạch riêng chuyên việc chữa trị bệnh xương. Tôi có một lộ trình hơi dài trên cả hai bình diện nghề nghiệp và thiêng liêng.

Năm nay - 2014 - tôi có thể khẳng định rằng tôi cảm thấy thật thoải mái trong cuộc sống. Đức Tin đã canh tân thể thức làm việc của tôi. Cái nhìn của tôi không giống như trước. Tôi có một cách thức tiếp cận mới với những người tôi gặp gỡ cũng như đối với nghề nghiệp của tôi. Tôi hành nghề trong mối hiệp thông với thân chủ của tôi.

Thời gian một năm rưỡi dành để chuẩn bị lãnh bí tích Rửa Tội đối với tôi hơi dài. Nhưng hiện tại tôi vẫn tiếp tục được tháp tùng. Giờ đây tôi nhận thấy rằng bí tích Rửa Tội không phải là chặng cuối - như tôi nghĩ - mà là cánh cửa mở vào một cuộc khởi hành. Tôi may mắn gặp nơi vị đồng hành thiêng liêng của tôi một con người biết lắng nghe, biết tiếp nhận tôi trong chính tâm trạng sống của tôi trên bình diện tâm linh cũng như tình cảm. Với tinh thần cởi mở và tinh tế, vị đồng hành để tôi bước đi theo tiết nhịp của riêng tôi.

Nhóm dự tòng chúng tôi thật đa dạng và sự kiện này khiến tôi tự hỏi: "Làm thế nào để tìm thấy chính mình trong một Giáo Hội có nhiều khác biệt như thế này?" Thật tuyệt vời! Mỗi người trong chúng tôi đều có thể sống cuộc gặp gỡ - mà chúng tôi gọi là "sủng ái" - với cùng một THIÊN CHÚA là CHA.

Thời thiếu nữ, tôi rất đau khổ vì không được rửa tội, chưa phải là tín hữu Kitô. Tôi có cảm tưởng như mình bị cách quãng, bị cho ra rìa. Trong hàng bao nhiêu năm trời tôi cứ sống trong do dự: Mình nên đi hay không nên đi .. Phải đợi mãi đến lúc gặp được một người bạn khuyến khích tôi rằng: Người ta có thể xin rửa tội ở bất cứ lứa tuổi nào!

Trước đó tôi sống trong một trạng huống hư-vô đến độ không thể trù định bất cứ việc gì. Bây giờ thì tôi khám phá ra môi trường thích hợp. Lúc nhỏ tôi thường mơ ước ca hát và chính vào thời điểm tôi bước vào lộ trình dự tòng thì trong giáo xứ của tôi thành hình ca đoàn. Thật là tin vui đem lại nhiều phong phú. Giờ đây với tư cách tín hữu Công Giáo, được hồng phúc cất tiếng hát trong Ca Đoàn tôi cảm thấy một niềm vui vô bờ: Tôi tung hô lớn tiếng Đức Tin của tôi! Bí tích Rửa Tội đối với tôi đúng là một lộ trình có tính cách hoàn toàn cá nhân.

Chính trên lộ trình này mà tôi làm cuộc gặp gỡ với Đức Chúa GIÊSU KITÔ và với Cộng Đoàn giáo phận và giáo xứ. Tôi cũng nhận ra rằng bí tích Rửa Tội giúp tôi mở rộng lòng đón nhận tha nhân. Sự khám phá ra Giáo Hội Công Giáo đối với tôi đúng thật là một khám phá bất ngờ đầy thú vị. Trong thời gian dự tòng sau khi được giới thiệu với cộng đoàn giáo xứ, khi Thánh Lễ kết thúc, nhiều người đến bắt tay chúc mừng tôi. Chính khi ấy tôi cảm nghiệm sâu xa thế nào là mối hiệp thông trong cộng đoàn các tín hữu.

Hồi tưởng chặng đường trải qua tôi thấy trong thời gian chuẩn bị lãnh bí tích Rửa Tội, tất cả các dự tòng chúng tôi như được nâng đỡ, được dìu đi. Và khi cảm xúc lắng dịu thì chúng tôi phải quyết tâm tiến bước với thiện chí và kiên tâm trong việc cầu nguyện. Sự biến đổi lớn lao nhất trong tôi chính là: Ngày hôm nay tôi can đảm dám công khai bày tỏ Đức Tin của mình.

Tôi vô cùng ngưỡng mộ các tín hữu Công Giáo "kỳ cựu" khi thấy họ kiên trung sống đạo chân thành. Đây không phải là một chọn lựa dễ dàng. Nhưng hôm nay thì tôi cảm thấy thật hài lòng vì đã chọn trở thành tín hữu Công Giáo. Trong giáo xứ của tôi có 7 dự tòng cùng lãnh bí tích Rửa Tội với tôi. Đối với tôi, cuộc tĩn tâm đã trao thêm các cột vắn, các phương pháp thực tiễn cho phép tôi đắm rễ sâu trong Đức Tin Công Giáo. Gần đây cuộc gặp gỡ với một người vô gia cư đã giúp tôi khởi đầu một quan hệ tốt đẹp với các anh chị em của tôi trong Đức Chúa GIÊSU KITÔ và nhìn thấy trong tha nhân hình ảnh Đấng Phục Sinh.

... "Chúa là nguồn ánh sáng và ơn cứu độ của tôi, tôi còn sợ người nào? Chúa là thành lũy bảo vệ đời tôi, tôi khiếp gì ai nữa? Khi ác nhân xông vào, định nuốt sống thân tôi, ai ngờ chính đối phương, chính những thù địch ấy, lại lao đảo té nhào. Dù cả một đạo quân vây đánh, lòng tôi chẳng sợ gì. Dù có phải lâm vào chiến trận, lòng tôi vẫn cứ cậy tin. Một điều tôi kiếm tôi xin, là luôn được ở trong đền Chúa tôi mọi ngày trong suốt cuộc đời, để chiêm ngưỡng Chúa tuyệt vời cao sang, ngắm xem thánh điện huy hoàng. Ngày tôi gặp tai ương hoạn nạn, Người che chở tôi trong lều thánh, đem giấu tôi thật kín trong nhà, đặt an toàn trên tảng đá cao. Nên giờ đây tôi ngẩng đầu đắc ý, nhìn quân thù vây bủa chung quanh. Tôi sẽ dâng lễ tế trong thánh điện, lễ tạ ơn, nhã nhạc vang lừng, tôi sẽ đàn ca mừng kính Chúa. Lạy Chúa, cúi xin Ngài nghe tiếng con kêu, xin thương tình đáp lại. Nghĩ về Ngài, lòng con tự nhủ: hãy tìm kiếm Thánh Nhan. Lạy Chúa, con tìm

thánh nhan Ngài, xin Ngài đừng ẩn mặt. Tôi tớ Ngài đây, xin đừng giận mà ruồng rẫy, chính Ngài là Đấng phù trợ con. Xin chớ bỏ rơi, xin đừng xua đuổi, lạy THIÊN CHÚA, Đấng Cứu Độ con. Dầu cha mẹ có bỏ con đi nữa, thì hãy còn có Chúa đón nhận con" (Thánh Vịnh 27(26),1-10).

("EGLISE A LYON", Le Magazine De L'Actualité Diocésaine, No 4, Avril 2014, trang 24-25)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt